

1. KOTINI ON LOS ANGELESISSA

Wilsonien tarina Yhdysvalloissa alkaa 1700-luvun loppupuolella, kun ensimmäinen Uuteen maailmaan uskaltanut Wilson asettui New Yorkiin. Ensimmäinen Yhdysvalloissa syntynyt perheenjäsen, nimeltään Henry Wilson, muutti 1800-luvun alkupuolella Meigs Countyyn, Ohioon, missä hän työskenteli kivenhakkaajana. Hänen poikansa, nimeltään George Washington Wilson ja tämän perhe viljelivät maata Meigs Countyssa kuuden vuosikymmenen ajan. Georgen poika William Henry Wilson päätti etsiä onneaan lännestä Kansasin avarilta tasangoilta. Hän asettui perheineen Hutchinsoniin farmille, jonka William Henry pian hylkäsi ja ryhtyi putkialan yrittäjäksi. Kun 1800-luku vaihtui 1900-luvuksi, William Henry suuntasi katseensa jälleen läntiseen horisonttiin.

Kalifornia! Uuden vuosisadan alussa tämä maisema oli kaikkien kunnianhimoisten ihmisten unelmissa. Kiinteistönvälittäjät kuvailivat mainoksissaan laakson maaperää yhtä rikkaaksi ja hedelmälliseksi kuin mitä aurinko oli lämmin ja tuulet leppoisia. Tästä innostuneena William Henry osti pienen maapaikan Escondidon kylästä Etelä-Kaliforniasta ja muutti sinne vaimonsa ja lastensa kanssa vuonna 1904. Maanviljely osoittautui siellä kuitenkin aivan yhtä raskaaksi kuin Kansasissa. Vuonna 1905 William ja perhe olivat palanneet putkialalle Kansasiin. Mutta muistot Kalifornian auringosta ja unelmat paremmasta elämästä olivat jo asettuneet Williamin teini-ikäisen pojan, William Coral "Buddy" Wilsonin, mieleen.

Parissakymmenissä Buddy Wilson, räjähtäväluonteinen ja levoton putkimies, matkusti kauas Kansasin juuriltaan etsimään työtä armeijan leireiltä lounaisista osavaltioista, samoin kuin etsimään onneaan Kaliforniasta. Hänen vaimonsa Edith Shtole oli ruotsalainen. Edith oli syntynyt maatilalla, ja hänen oli täytynyt lopettaa koulunkäynti auttaakseen perhettään maatilalla töissä. Avioliitto ei kuitenkaan pelastanut häntä köyhyydestä. Edith jäi Hutchinsoniin huolehtimaan nuoresta perheestään, kun Buddy vietti kuukausia kerrallaan etsien paikkaansa auringossa.

Buddy uskoi varmasti iskevänsä kultasuoneen jossain päin Kaliforniaa. Hän etsi töitä erityisesti etelärannikon öljykentiltä, missä putkimiehen taidoista oli hyötyä. Mutta Buddy ei koskaan rikastunut työssään öljynporaustorneilla. Satunnaisten työpaikkojen väliin mahtui pitkiä työttömyysjaksoja, joita aiheuttivat toistuvat lamauttavat päänsäryt ja alkoholin ongelmakäyttö. Vuonna 1924 Buddy toi viimein vaimonsa ja perheensä Kaliforniaan. He asettuivat pieneen Cardiff-by-the-Sean kylään meren rannalla, mutta koska he eivät löytäneet vuokra-asuntoa, he pystyttivät teltan tuulen pieksämälle rannalle ja asuivat siellä yhdeksän viikkoa.

Edith meni töihin vaatetehtaaseen, ja lopulta perhe pääsi muuttamaan pieneen asuntoon Inglewoodiin Los Angelesin keskustan lounaispuolella. Buddy ja Edith saivat yhdeksän lasta, mutta yksi heistä kuoli varhaislapsuudessa. Yksi perheen pojista, Murry, oli kolmanneksi vanhin jäljelle jääneistä neljästä veljestä ja neljästä siskosta. Murry Cage Wilson oli syntynyt 2. heinäkuuta 1917 Hutchinsonissa. Inglewoodissa lapset kävivät koulunsa, tekivät töitä viikonloppuisin ja elivät nyrpeän isänsä ja vaativan äitinsä komennossa.

Bud oli kova juomari, ja hän purki usein vihaansa suureen perheeseensä. Hän hakkasi vaimoaan ja lapsiaan – kunnes lapset olivat tarpeeksi vanhoja lyömään takaisin. Perheen sisällä oli niin paljon katkeruutta, että Edith Wilsonin kuoltua Murry ja hänen nuorempi siskonsa katkaisivat täysin välit isäänsä. Emily vihasi isäänsä erityisesti sen vuoksi, miten tämä oli kohdellut hänen äitiään. Mutta muilla lapsilla oli mieluisampia muistoja Bud Wilsonista, mukaan lukien jokailtaiset perheen laulutuohtot vanhan pianon ympärillä. Nuoremmilla lapsilla oli usein tapana nukahtaa kuunnellen vanhempiensa laulua olohuoneessa.

Murry oli kohtuullisen hyvä oppilas George Washingtonin lukiossa, josta hän valmistui vuonna 1935. Murry pääsi heti töihin toimistoapulaiseksi Etelä-Kalifornian kaasuyhtiöön. Hän oli yhä töissä siellä, kun hän tapasi Audree Korthofin. Audree Neva Korthof oli syntynyt 28. syyskuuta 1917 Minneapolisissa, Minnesotassa. Audree tuli Kaliforniaan vuonna 1928 äitinsä ja isänsä Betty ja Carl Korthofin kanssa. Lopulta hänen isänsä perusti oman konditorian Los Angelesin keskustaan. Audree oli nätti tyttö, iloinen ja lämmin, ja Murry

rakastui häneen välittömästi. Heille oli yhteistä rakkaus musiikkiin. Audreella oli kaunis lauluääni, ominaisuus, jolla oli suuri merkitys Murry Wilsonille.

He menivät naimisiin maaliskuussa 1938 ja muuttivat pieneen asuntoon South Harvard Boulevardille, missä he asuivat, kun Aurdee synnytti heidän ensimmäisen poikansa Brian Douglas Wilsonin 20. kesäkuuta 1942. Heidän toinen poikansa Dennis Carl syntyi 4. joulukuuta 1944, ja kolmas poika Carl Dean syntyi 21. joulukuuta 1946. Vähän Dennisin syntymän jälkeen perhe muutti Hawthorneen. Kovalla työllä ansaitulla ja vielä kovemmalla työllä säästetyllä 2 300 dollarin käsirahalla he ostivat pienen, sievän talon West 119th Streetiltä. Koska talossa oli vain kaksi makuuhuonetta, kaikki kolme poikaa nukkuivat samassa pienessä makuuhuoneessa, jonka ikkunasta oli näkymä viereiselle Kornblum Avenuelle.

Hawthorne sijaitsee noin 20 kilometriä Los Angelesin keskustasta lounaaseen, lähellä meren rantaa. Hawthornessa oli vuonna 1930 noin 7 000 asukasta, mutta vuosikymmenen loppuun mennessä yritystoiminnan kasvun myötä alue kehittyi tasaiseen tahtiin. Erityisesti ilmailuteollisuus ja ilmakehään ja avaruuteen liittyvä teollisuus toi alueelle paljon työpaikkoja ja kasvatti rakennuskantaa. Suhteellisen lyhyessä ajassa Hawthornen kaupunki kasvoi pienestä, maalaismaisesta yhteisöstä monipuoliseksi yritysten, teollisuudenalojen ja kotien sekoitukseksi.

Murry työskenteli Goodyearin kokoonpanolinjalla, ja siellä keväällä 1945 hän oli menettänyt oikean silmänsä teollisuusonnettomuudessa. Goodyearilta lähdettyään hän lainasi rahaa asuntoaan vastaan ja perusti teollisuuslaitteita vuokraavan pienen yrityksen nimeltä ABLE – nimi tuli sanoista Always Better Lasting Equipment – joka toi maahan sorvia ja poria Englannista. Sillä hän elätti perheensä, vaikkei yritys menestynyt erityisen hyvin. Dennisin mukaan Murry ei koskaan ansainnut yli 15 000:ta dollaria vuodessa, vaikka noina aikoina sekin oli paljon paremmin kuin suurimmalla osalla hänen naapureistaan.

Murry oli jonkinlainen yliaktiivinen persoonallisuus. Hänellä oli komentava ääni, ja hän puhui niin vahvasti, että sillä oli samaan aikaan sähköistävä ja ärsyttävä vaikutus. Hänen puheen poljennossaan oli joukkueelleen ärjyvän kovan jalkapallovalmentajan energiaa. 178 senttiä pitkänä, kaljuuntuvana ja ylipainoisena hän vaikutti epätoivoiselta myyntimieheltä. Silti sydämeltään Murry oli pelkkä keskiverto amerikkalainen, joka uskoi amerikkalaiseen unelmaan ja kovan työn kautta saavutettuihin tuloksiin. Vaikka hän ei ollut ahkera kirkossakävijä, hän uskoi Jumalaan ja taivaaseen ja helvettiin, ja hän teki paljon töitä elantonsa eteen.

Enemmän kuin mitään muuta, Murry halusi kuitenkin olla lauluntekijä. Hän oli kirjoittanut lauluja teini-ikäisestä alkaen, ja vuosien sitkeän työn jälkeen muutamia hänen lauluistaan oli jopa levytetty. Murry osasi soittaa kohtuullisesti pianoa, jolla hän sävelsi melodioitaan. Ne muutamat Murryn sävelmät, jotka tulivat julkaistuksi, toivat hänelle valtavasti iloa. Murryn suurin menestys oli luultavasti ”Two Step, Side Step”, jonka levytti Palace Recordsille yhtye nimeltä Bachelors. Se oli nopeatempoinen hillbilly-sävellys, ja Lawrence Welkin orkesteri soitti sitä livenä radiossa vuonna 1953.

Brian oli parhaimman näköinen Wilsonin pojista, komea nuorukainen, jolla oli herttainen hymy, upeat siniset silmät ja tummat hiukset. Teini-ikään mennessä hänestä oli kasvanut hontelo, 190-senttinen virnistelevä teini, joka piti pystytukkaa. Hän oli lempeä sielu, kohtelias ja huomaavainen nuori mies, aina halukas miellyttämään ja tulemaan ikätoveriensa hyväksymäksi.

Dennisissä, jolla oli vaaleat hiukset ja hoikka, urheilullinen vartalo, oli vähiten Wilsonien näköä. Silti Dennis muistutti eniten isäänsä. Lujatahtoisena, röyhkeänä ja fyysisistä vaaraa ymmärtämättömänä hän oli täynnä levotonta energiaa. Urheilusta tuli luonnollinen purkautumiskeino hänelle, ja ranta houkutti kaikkein eniten. Kun Dennis oli riittävän vanha, Murry osti hänelle surffilaudan. Viikonloppuisin, kun perhe ajoi kohti rantaa, Dennis istui auton takapenkillä ja odotti malttamattomana meren ilmestymistä viimeisen mäen jälkeen.

Varhaiseen teini-ikään mennessä Dennis poltti tupakkaa, tupakka-aski käärittynä hänen likaisen valkean t-paitansa hihaan. Aina kun jokin oli vialla naapurustossa – ikkunoita rikki tai ilma tyhjennetty auton renkaista – Dennisillä oli luultavasti jotain tekemistä sen kanssa. Naapurit kutsuivat häntä ”Dennis the menaceksi”

(Dennis kiusankappale). ”Löysin aina vaikeuksia, tai ne löysivät minut”, Dennis muisteli myöhemmin. ”Jos mitä tahansa väärää tapahtui 30 kilometrin säteellä, jotkut sanoivat: ’Dennis Wilson teki sen’, ja monesti teinkin. Olen luultavasti ainoa kaveri Hawthornessa, joka on koskaan kaatanut kaksi puuta sekä lyhtypylvään poliisiaseman etupihan nurmikolta.” Brian muisteli: ”Dennisin täytyi olla aina liikkeessä. Jos halusit hänen pysyvän paikallaan sekunninkaan, hän ryhtyi parkumaan ja ulvomaan ja möykkäämään vauhkona.”

Carl, pullea pieni poika, näytti eniten isältään. Perheen nuorimmaisena häntä hemmoteltiin eniten – vaikei kukaan Wilsonin lapsista säästynyt kuritukselta. Silti, vaikka Murry oli kurinpitäjä, hän myös hemmotteli poikiaan silloin kun hänellä oli rahaa. Yhtenä jouluna Carl ja Dennis saivat hienon maisemilla ja taloilla varustetun Lionelin pienoisrautatien. Toisen kerran he saivat mikroauton, jonka Murry kokosi ennen kuin vei kaksikon radalle: Dennis, kuten saattoi olettaa, ajoi kuin tuli hännän alla, kun taas Carl oli rauhallisempi. Perhe teki myös kaksi kertaa vuodessa matkan Disneylandiin.

Wilsonien koti kaikui usein perheen ja heidän serkkunsa Mike Loven äänistä, kun he lauloivat ja soittivat musiikkia. ”Talossa oli aina paljon musiikkia”, Carl sanoi myöhemmin. ”Meillä oli kaksi jukeboxia ja kaksi pianoa.” Audree soitti Hammond-urkuja ja paukutti pianoa työhuoneeksi muutetussa autotallissa. ”Isä pimputteli sävelmiä pianolla”, Dennis muisteli, ”ja äiti soitti urkuja: ei mitenkään hyvin, mutta hänellä oli hyvä taju soinnuista.” Murry muisteli: ”Soitimme vaimoni kanssa duettoja, ja sitten Brian tuli mukaan laulamaan. He kuuluivat kotona aina vain musiikkia ja satunnaisesti perheriitoja.”

Murry saattoi rakastaa musiikkia, mutta hän oli myös hyvin ankara isä. Jos hänen poikansa käyttäytyivät huonosti, oli kyse miten pienestä asiasta tahansa, sitä seurasi usein kova lyönti tai nöyryyttävä rangaistus. Dennisin kädet saivat usein palovammoja kiehuvaasta vedestä. Kerran Dennis kieltäytyi syömästä tomaatteja lautaseltaan. Sen jälkeen Murry pakotti hänet syömään tomaatin aina, kun niitä oli pöydässä, kunnes tämä oksensi jo nähdessään niitä. Toisen kerran Murry satoi Brianin kiinni puuhun rangaistuksena pienestä rikkeestä. Murry käytti myös lasisilmäänsä – jonka hän pystyi ottamaan pois paljastaakseen ryhmyisen ja arpisen silmäkuopan – rangaistakseen poikia. Päivällispöydässä hän vieritti joskus lasisilmän lautasensa viereen ja räpäytti tyhjää silmäkuoppaansa heille. Siinä missä silmäkuoppa pelästytti ja kauhistutti Briania ja Carlia, se kiehtoi ja huvitti Dennisiä, joka omasi makaaberin huumorintajun.

Jollain tapaa Murryn ankaruus kohdistui eniten Brianiin, ellei fyysisenä rangaistuksena niin sitten henkisenä kiusaamisena. Brian oli hermoherkkä teini, ja pienikin haaste jännitti häntä paljon; hänen täytyi ottaa rauhoittavaa lääkettä mennessään ajokokeeseen. Brian huomasi, että hänen oli lähes mahdotonta olla mieliksi isälleen. Hän väitti saaneensa hyviä ja erinomaisia arvosanoja vain, että saattoi mennä kotiin ja sanoa: ”Hei, katso, isä”, mutta arvosanat eivät olleet koskaan riittävän hyviä.

Joidenkin mukaan Brianin oikean korvan kuurouden aiheutti Murryn terävä isku hänen päähänsä, kun Brian oli vain kolmen vanha. ”Isäni oli minulle suuri innoituksen antaja”, Brian myönsi televisiohaastattelussa vuonna 1999, ”mutta hän oli myös kamalin ihminen, jonka olen koskaan tavannut. Hän huusi niin kovaa, että olisi voinut vanhoa, että piru oli huoneessa. Hän hakkasi meitä niin pahasti, ettemme voineet muuta kuin maata vuoteissamme ja itkeä kun meille oli annettu selkään. Hän rankaisi meitä jutuista kuten ruohikon leikkaamisesta ja tiskaamatta jätetyistä tiskeistä.”

Murry väitti, ettei Brianin oikean korvan kuurous johtunut hänestä. ”Hän loukkaantui jossain jalkapallopelissä tai sen kaltaisessa. En koskaan lyönyt lastani korvalle. Löin remmillä häntä takapuolelle, niin kuin kuka tahansa isä tekisi lapselleen. Kun hän oli yhdentoista, Audree huomasi, että hänellä on tapana kääntää päätään. Aurdee huomasi, ettei hän kuullut oikein hyvin toisella korvallaan.” Audree kertoi: ”Brianin mielestä se tapahtui, kun hän oli kymmenen. Jotkut lapset pihalla täräyttivät häntä korvaan.”

Brian, Carl ja Dennis tajusivat pian, että musiikin kautta heidän oli mahdollisuus saavuttaa isänsä hyväksyntä. ”Isä oli täysi kusipää”, Dennis sanoi, ”ja kohteli meitä tosi huonosti, ja hänen rangaistuksensa olivat sairaita. Mutta kun soitti hänelle laulun, hän oli oikea pehmoisä. Se alhainen paskiainen itki autuaasti kuin leijona *Ihmema Ozissa*, kun hän kuuli musiikkia.”

Brian sanoi, että hänen varhaisin musiikillinen muistonsa oli, kun hän kuunteli ”Rhapsody In Blueta” isoäitinsä luona kaksivuotiaana. Hän sanoi, että tämä George Gershwinin sävellys muodostui hänelle ”elämän pääteemaksi”. Kun pojat olivat vielä taaperoita, Murry rakensi autotaliin Hammond-uruilla varustetun musiikkihuoneen, missä hän ja Aurdee lauloivat harmoniassa iltaisin aivan kuin hänen oma äitinsä ja isänsä olivat tehneet.

Brian alkoi laulaa kolmevuotiaana. Myöhemmin hän liittyi kirkkokuoroon, mihin hänet pyydettiin solistiksi, ja hän lauloi usein koulun tilaisuuksissa. Harmonialaulun kiehtomana hän tuli koulusta kotiin ja meni suoraan musiikkihuoneeseen. ”Monen vuoden ajan hän ei tehnyt muuta kuin soitti pianoa”, Carl sanoi. Teini-ikäisenä Brian alkoi ihailla jazzlaulukvartetti The Four Freshmenia ja harjoitteli intohimoisesti heidän monimutkaisia, tiiviitä harmonioitaan. Brian kertoi *Endless Harmony* -dokumentissa vuonna 1998: ”Olin aivan The Four Freshmenin lumoissa. Pystyin samaistumaan Bob Flaniganin tenoriääneen. Hän opetti minut laulamaan korkealta. Opettelin vuoden ajan The Four Freshmenia stereoillani ja opin lopulta kaikki heidän laulunsa.”

Kun Brian täytti 16, Murry ja Audree antoivat hänelle Wollensakin nauhurin. Ensimmäistä kertaa hän pystyi äänittämään harmonioita itse. Ensin hän opetti äidilleen yksinkertaisimmat osat ja lauloi harmoniaa hänen kanssaan nauhurille. Sitten hän soitti nauhaa, ja hän ja Aurdee lauloivat livenä sen kanssa luoden neljä osaa. Sitten Murry tuli mukaan bassoäänellään ja lopulta myös Carl. ”Hän sanoi: ’Äiti, sano Carlille, että hänen täytyy laulaa’”, Carl muisteli. ”Olin noin yhdeksänvuotias ja minun täytyi laulaa. ’Ei, haluan pelata palloa.’ Ja Brian sanoi: ’Äiti, sano, että hänen täytyy laulaa.’ Brian halusi nuorimman veljensä mukaan koska huomasi, että Carlin korkea, kirkas ääni sulautui hyvin hänen omaan ääneensä.

Carl oli kahdeksan, kun hän alkoi ihailla rock’n’rollia, erityisesti Chuck Berry ja Little Richardia, joita hän kuuli radiosta. Neljä vuotta myöhemmin hän päätti haluavansa soittaa kitaraa, joten hänen vanhempansa ostivat hänelle halvan kitaran, ja naapuri opetti häntä soittamaan. Dennis tuli mukaan viimeisenä – ja haluttomasti; hän kieltäytyi itsepintaisesti menemästä mukaan perheen yhteisiin laulutuokioihin. Hän alkoi kuitenkin soittaa pianoa itseksensä neljäntoista vanhana. Hän ei koskaan saanut siihen muodollista koulutusta, mutta osasi soittaa riittävän hyvin boogie woogiea.

Dennis kertoi: ”Brian oli perheen friikki. Hän pysyi mielummin koko päivän huoneessaan kuunnellen levyjä kuin pelasi baseballia. Jos sait minut laulamaan laulun, niin menin siihen mukaan. Mutta leikin paljon mielummin lääkäriä naapurin tytön kanssa tai touhusin autojen kimpussa. Kaverini isällä oli vuoden 1950 Henry J, maailman rumin auto. Olimme noin neljätoistavuotiaita. Nousimme ylös keskiyön tienoilla, kiipesimme ulos ikkunasta, työnsimme autoa noin kolme tai neljä korttelinväliä, käynnistimme sen virtajohdoista ja ajelimme ympäriinsä.”

Joka joulu Wilsonin perhe osallistui huolella valmisteltuihin joulujuhliin Murryn nuoremman siskon Emily ”Glee” Loven kotona. Glee ja hänen miehensä Milton Love asuivat viiden lapsensa kanssa suuressa, näyttävässä talossa Mount Vernonin ja Fairwayn risteyksessä, Baldwin Hillsin alueella Los Angelesissa. Verrattuna Murry-veljen Hawthornen pientaloon se oli ehdottomasti vaikuttava lokaali: neljän ja puolensadan neliön välimerellinen esikaupunkitalo kolmessa kerroksessa kaltevan tontin huipulla. Joulun aikaan taloon majoittui jopa 60 perheenjäsentä ja ystävää.

Mike Loven Milton-isän perhe polveutui englantilaisista ja irlantilaisista esivanhemmista. Isoisä Edward Love oli syntynyt vuonna 1894 lähellä Shreveportia, Louisianassa. Hän muutti Los Angelesiin vuonna 1909, meni iltakouluun ja ryhtyi sitten peltialan yrittäjäksi. Vuonna 1916 Edward nai naapurinsa, 17-vuotiaan Edith Claryn, joka oli syntynyt appelsiinifarmilla Glendorassa, Kaliforniassa. Heidän poikansa Milton syntyi seuraavana vuonna.

Miken äiti ja Murry Wilsonin sisar Emily Wilson syntyi Hutchinsonissa vuonna 1919. Tarinan mukaan hänen synnyiniltaan hänen äitinsä kävi seuraamassa oopperaa, jossa esiintyi Glee Starr, joten hän antoi vastasyntyneelleen keskimmäiseksi nimeksi Gleen. Nimi oli merkinä hänen elinikäisestä rakkaudestaan oopperaan, ja Gleestä tuli hänen kutsumanimensä. Glee rakasti musiikkia yhtä paljon kuin hänen veljensä

Murry. Gleellä oli kaunis, puhdas sopraanoääni, ja hänellä oli tapana laulaa oopperatähtien levyjen mukana, joita hän soitti.

Milt löysi rakkauden varhain George Washington lukiossa Gleestä, joka 15-vuotiaana oli häntä kaksi vuotta nuorempi. He olivat vaikuttava pari – Milt 192-senttinen, punatukkainen, ruhtinasmainen ja urheilullinen; Glee 174-senttinen vaaleahiuksinen pohjoismainen kaunotar. He seurustelivat neljä vuotta ja kävivät usein tanssimassa Benny Goodmanin orkesterin tahtiin Palomar Ballroomissa, kunnes menivät naimisiin vuonna 1938.

Miltin ja Gleen ensimmäinen lapsi, Michael Edward Love, syntyi 15. maaliskuuta 1941. Hän oli pitkä ja luiseva, hänellä oli punertavan vaaleat hiukset, jotka alkoivat peruuttamattomasti oheta jo kun hän oli teini, sekä pistävät, kylmänsiniset silmät. Vanhimpana lapsena, jolla oli kaksi veljeä ja kaksi siskoa, hän oli sisarustensa ihailun kohde ja Edith-mummonsa lellikki. Terävä-älyisenä ja sanavalmiina nuorena miehenä hän oli perinyt Wilsonin perheen kiinnostuksen musiikkiin. Michael ei ollut koskaan erityisen kiinnostunut koulunkäynnistä. Hän sai aluksi hyviä numeroita, mutta hän tympääntyi helposti ja hänen tuloksensa huononivat, kun hän meni lukioon. Dorsey'n lukiossa, mistä Mike valmistui vuonna 1959, hän oli silti hyvin pidetty oppilas, joka kunnostautui maastojuoksussa.

Kaikkia musiikkiin, taiteisiin ja urheiluun liittyviä pyrintöjä tuettiin Loven perheessä. Lapset saivat käydä kaikilla musiikkitunneilla, joille he halusivat. Miken nuoremmat siskot, Maureen ja Stephanie, olivat lahjakkaita harpisteja ja laulajia; nuoremmat veljet olivat molemmat erinomaisia urheilijoita, Stanley poikkeuksellisen etevä koripalloilija ja Stephen surffaaja sekä lupaava opiskelija. Glee oli neljänkymmenen, kun hänen viimeinen lapsensa Marjorie syntyi vuonna 1960. Myös Marjoriesta kehittyi intohimoinen harpisti.

Mike arvosti harmonialaulua, mutta hänen todellinen rakkautensa oli doo-wop ja rhythm and blues: ”Mielestäni Little Richardilla oli aivan mieletön bändi, ja rakastin The Coastersia, The Olympicsia ja The Robinsia. Mutta suosikkini oli Chuck Berry: nokkelat kielikuvat, synkopaatio, alkusoinnut sellaisissa klassikoissa kuin ’Johnny B. Goode’ ja ’Maybellene’. Kuuntelin ’Nadinen’ lukemattomia kertoja.” Rock’n’rollia oli kuitenkin soitettava hyvin hiljaa Loven taloudessa, ja joskus iltaisin pojat ottivat salaa transistoriradion peiton alle kuunnellakseen suosikkikappaleitaan. Itse asiassa, kun Brian oli yökylässä, hän ja Mike nukahtivat usein ulkona perheen Nash Rambleriin kuunnelleessaan radiota.

Milton ja hänen veljensä Stanley työskentelivät Love Metal Sheet -perhey yrityksessä, jota heidän isänsä yhä johti. Firma menestyi vuosien ajan hyvin, ja 40-luvun lopulla Milt ja Glee muuttivat upeaan kotiinsa. 1950-luvun nousukausi alkoi taittua, vaikka toiminta oli vielä kannattavaa. Mutta heidän vanhimmalla pojallaan Mikella ei näyttänyt olevan paljon suuntaa elämässään. Mike valmistui lukiosta talvella 1959 ja oli kirjoilla Los Angelesin City Collegessa kaksi lukukautta. Opinnot eivät maittaneet häntä. Niinpä hän meni harjoittelijaksi isänsä yritykseen ja teki yövuoroja bensa-asemalla.

Suunnilleen tuolloin hänelle selvisi, että hänen tyttöystävänsä lukiosta, Francis St. Martin, oli raskaana, vaikka Mike oli käyttänyt kondomia. ”Ajattelimme, ettemme pystyisi olemaan vanhempia”, Mike kertoi James S. Hirschin kanssa kirjoittamissaan muistelmissa *Good Vibrations – My Life As A Beach Boy* vuonna 2016. ”Frannie oli aloittamassa opintoja UCLA:ssa, ja minä tein töitä perhey yrityksessä ja pumppasin bensaa. Joten menin Frannien kanssa aborttiklinikalle itäiseen Los Angelesiin. Abortti oli laitonta tuohon aikaan, ja se oli traumaattinen kokemus meille molemmille.”

He jatkoivat seurustelua Frannien mentyä collegeen. He käyttivät jälleen ehkäisyä, mutta Frannie tuli raskaaksi toista kertaa. He päättivät jälleen keskeyttää raskauden, mutta se oli vieläkin pulmallisempaa, koska raskaus oli edennyt pidemmälle. ”Ajoimme Tijuanaan, muttemme menneet toimenpiteeseen ja palasimme kotiin. Oli yksi asia, jonka saatoimme tehdä: mennä naimisiin ja saada lapsen.” Miken vanhemmat olivat perinteisesti ajattelevia ihmisiä, ja erityisesti hänen äidillään oli tiukka moraalikoodi: seksiä ei saanut harrastaa ennen avioliittoa. Joten kun hän kuuli uutisen, hän potkasi Miken ulos kodista.

Frannie ja Mike menivät naimisiin ja muuttivat omaan pieneen asuntoon. Heidän tyttärensä Melinda syntyi 15. heinäkuuta 1961.

Carl ja Dennisin kavereihin kuului myös naapurin poika David Marks, joka oli heitä jonkin verran nuorempi. David, samoin kuin toinen tuleva rantapoika Al Jardine, eivät kummatkaan olleet alkuperäisiä kalifornialaisia. David Lee Marks syntyi Eriessa, Pennsylvaniassa 22. elokuuta 1948 taustaltaan juutalaisitalialaisen perheen ainoaksi lapseksi. Davidin äiti, Josephine Ann Carlo, oli pienikokoinen ja sievä tyttö, jonka perhe omisti bensa-aseman New Castlessa. Davidin isä, Elmer Lee Marks, työskenteli sodan jälkeen mekaanikkona Jo Annin vanhempien bensa-asemalla, ja siellä hän tapasi ensimmäisen kerran tulevan morsiamensa.

Marksin perhe muutti New Castlesta Kaliforniaan vuonna 1955, kun David oli seitsemän. Elmer pääsi töihin Douglasin lentokonehtaaseen. Asuttuaan vuokralla jonkin aikaa Marksit ostivat asunnon Almertens Placelta läheltä Wilsonia. David rullalautaili aivan Wilsonien taloa vastapäätä ja tutustui pian perheen poikiin. Wilsonin kahdesta nuoremmasta veljestä tuli Davidille pian toinen perhe. ”Me kolme juoksimme valloillaan naapurustossa”, David muisteli Jon Stebbinsin elämäkerrassa. Brian oli jo teini-ikäinen eikä liikkunut paljon heidän kanssaan, paitsi kun tarvitsi vapaaehtoisia pelaamaan touch footballia Wilsonien pihalla.

Mutta Dennis ja Carl olivat aina lähistöllä. ”Dennis oli oppi-isäni ja roolimallini. Halusin tehdä kaikkea mitä Dennisinkin teki, joka oli tavallisesti jotain tuhoavaa.” David katseli kunnioituksella, kun Täystuho-Dennis rakensi kotitekoisia aseita – kirveitä, keihäitä, linkoja ja joskus jopa tehokkaan pommin. Eräänä päivänä Dennis kokosi hiilidioksidipatruunasta, tulitikunpäistä, sähikäisten ruudista ja sytytyslangasta keitoksen, jonka hän tunki pitkään metalliputkeen, ja siitä tuli yllättävän tehokas paukku. ”Se räjäytti reiän tiiliseinään”, David muisteli. ”Ja he sanovat, että *Brian* on nero.”

2. NUORET JA INNOKKAAT

1950-luvulla Murry Wilson ajoi säännöllisesti 30 kilometrin matkan Hawthornesta kaikkien musiikillisten virtujen yhtymäkohtaan, jotka virtasivat Hollywoodiin. Siellä hän äänitti kappaleita, joita hän sävelsi kotona, ja tutustui muusikoihin, jotka ponnahtaisivat kerta toisensa jälkeen esiin musiikkihistoriikeissa ja ennen kaikkea hänen poikiensa urilla. Murrin suuntana oli usein Gold Star Recording -studio Hollywoodin sydämessä. Gold Starin perustaja Dave Gold tuli vuosien aikana tuntemaan Murrin ensin kovasti yrittävänä lauluntekijänä, sitten poikiensa bändin varhaisena tuottajana ja sitten, kun Murry palasi lauluntekijäksi paljon ivatulla *The Many Moods Of Murry Wilson* -albumillaan.

Gold Starin studio esitti myöhemmin tärkeää roolia The Beach Boysin historiassa: Brian vietti siellä paljon aikaa 60-luvun alkupuolella, kun hän opiskeli sankarinsa Phil Spectorin tuotantotekniikoita. Myöhemmin hän käytti studiota vuosina 66–67, kun hän aloitti kokeilut mutkikkaammilla kappaleilla ja tuotannoilla. ”Murry alkoi käydä Gold Starissa 50-luvun alkupuolella”, Dave Gold sanoi. ”Audree oli useimmiten mukana. Murry oli amatööri-säveltäjä, joka yritti tuottaa levyä.” Carl Wilsonin elämäkerturi Kent Crowley kirjoittaa, että Murrin musiikilliset saavutukset ovat vuosikymmeniä jätetty lähes huomiotta. Kuitenkin Murrin musiikilliset pyrkimykset ja ponnistelut loivat pohjan sille, että The Beach Boys muuttui ensin surfbändistä perheyrytykseksi ja sitten legendaksi.

Kun Murry Wilson äänitti laulujensa demoja Gold Starissa 50-luvun loppupuolella, siellä pyöri myös länsirannikon rokkareiden uutta sukupolvea. Siihen kuului kaksi nuorta artistia, joilla tuli olemaan valtaisa vaikutus The Beach Boysin tulevaisuuteen: Richie Valens ja Dick Dale. Valens voidaan nykyään nähdä Eddie Cochranin ohella yhtenä länsirannikon rock'n'rollin perustajista. Richie tuli ensimmäisen kerran Gold Stariin

vuonna 1958, kun hän oli 17-vuotias. Siellä hän ja tuottaja Bob Keane kokosivat kasaan Richien ensimmäisen hittilevyn ”Come On, Lets Go’n”.

Lyhyeksi jääneellä urallaan Valens laati mallin vuosikymmenen ajaksi tuleville eteläkalifornialaisille artisteille: hän usein toi laulun osia studioon, jossa hän viimeisteli ja kokosi ne yhteen valmiiksi kappaleiksi. Hän käytti levyillään uusia tuotantotekniikoita, jotka myöhemmin vakiintuivat osaksi äänitysprosessia, ja käytti huippuluokan sessiosoitajia, jotka esiintyivät säännöllisesti Phil Spectorin, Chris Montezin ja The Beach Boysin levyillä.

Valensilla oli suora vaikutus Carlin kitaransoittoon, mistä tämä sai kiittää naapuriaan Chris Montezia sekä kitaransoiton opettajaansa John Mausia. Chris Montez aloitti uransa laulajana vuoden 1962 rokkikappaleellaan ”Let’s Dance”. Kun hän ja Wilsonin pojat olivat koulukavereita eivätkä vielä levytähtiä, Montez kävi usein Wilsonneilla vapaamuotoisissa jameissa Brianin ja Carlin kanssa. Montez oli vannoutunut Richie Valens -fani ja sai ensimmäisen hittinsä Valens-vaikutteisella ”Let’s Dancella”, jonka hän äänitti Gold Starissa Carol Kayen ja Leon Russellin säestämänä.

John Maus varsinaisesti esitteli Richie Valensin kitaratekniikoita The Beach Boyseille. Maus oli hieman vanhempi kuin Carl ja naapurin toinen kitaristi David Marks, ja hän soitti usein samoilla keikoilla Valensin kanssa. Maus alkoi pian käyttää sukunimeä Walker, ja vuonna 1964 hän perusti Scott Engelin ja Gary Leedsin kanssa The Walker Brothersin. Vähän myöhemmin Lontoon-aikanaan heillä oli hittejä kuten ”The Sun Ain’t Gonna Shine Anymore” ja ”Make It Easy On Yourself”. The Walker Brothers myi lopulta yli 23 miljoonaa levyä ennen hajoamistaan vuonna 1968.

Valensin tuottajan Bob Keanen ensimmäisiä kiinnityksiä uudella Del-Fi Recordsillaan oli myös nuori rockabillylaulaja ja kitaristi Dick Dale, joka esiintyi paikallisissa countrymusiikin tv-ohjelmissa ja rock-klubeilla. Vähän myöhemmin Dale ja nuori folklaulaja Nick O’Malley perustivat bändin nimeltä Dick Dale And The Del-Tones ja alkoivat sulauttaa folkia, rockabillyä ja rhythm and bluesia uudeksi kitaravetoiseksi sekamuodoksi. Näin syntyi uudentyypinen folkmusiikki: surfmusiikki. Tähän instrumentaalimusiikkiin The Beach Boysia tultiin aina vertaamaan, vaikka he kehittivät oman, hyvin erilaisen soundinsa. Se aiheutti paljon närää heitä kohtaan surfmusiikin fanien keskuudessa.

Surfbändit olivat suurta huutoa Etelä-Kaliforniassa, ja Dick Dale And The Del-Tones menestyi kaikkein parhaiten. Hittikappaleissaan kuten ”Surf Beat”, ”Miserlou” ja ”Let’s Go Trippin’” Dale soitti Fender Stratocasteria nopealla näppäilytyylillä, joka toi mieleen väreilevät aallot. Hän ei laulanut; yhdessäkään surfkappaleessa ei ollut laulua. Ne olivat pelkkiä kovaäänisiä instrumentaaleja, mutta nuorisokulttuuri rakasti niitä. Surffauksen ja romantiikan – tai urheilulajin ja Yhdysvaltojen nopeasti kasvavan nuorisokulttuurin – välinen yhteys tuli tunnetuksi suosituissa vuoden 1959 nuortenelokuvassa *Hyttyselläkin on tunteet (Gidget)*, jossa teinityttö rakastuu nuoreen surffariin.

Vuoden 1961 keväällä Brianin ystävineen pyydettiin laulamaan Hawthornen lukion lauluiltaan. Vaikka Brian oli jo valmistunut oppilaitoksesta vuotta aiemmin ja oli nyt kirjoilla El Camino Community Collegessa toiveenaan valmistua psykologiksi, hän halusi mielellään palata takaisin vanhaan kouluunsa esiintymään. Mukaan tulivat Mike sekä Brianin kouluaiikainen kaveri Bruce Griffin. Jostain syystä Carl suhtautui vastahakoisesti esiintymiseen. Taivutellakseen hänet mukaan Brian nimesi improvisoidun yhtyeen Carl And The Passionsiksi.

Samana kesänä Brian törmäsi sattumalta ystävänsä Alan Jardineen, jonka kanssa hän oli käynyt Hawthornen lukiota. He olivat pelikavereita amerikkalaisen jalkapallon joukkueessa, ja keskushyökkääjän paikalla pelannut Al oli murtautunut jalkansa pelinrakentaja Brianin möhlimässä pelitilanteessa, mistä Brian tunsu hieman syyllisyyttä. Mutta se ei heikentänyt heidän ystävyystään, joka perustui yhteiseen intohimoon lauluharmonioita kohtaan.

Kuten toisetkin The Beach Boysit, Al kasvoi musiikillisessa perheessä, ja kuten Lovet ja Wilsonit, myös Jardinet tulivat Kaliforniaan kaukaa Amerikan sydänmailta. Alin vanhemmat Don ja Virginia tapasivat Toledon yliopistossa orkesteriharjoituksissa – Don soitti klarinettia, Virginia viulua – ja molemmat lauloivat

kirkkokuoroissa. Erityisesti Donilla oli vahva ääni, jota hän käytti laulaessaan Händelin Messias-oratorion ”halleluja”-kuoroa. Opiskelujen jälkeen pari muutti Limaan, Ohioon, missä Don työskenteli valokuvaajana Liman veturitehtaalla. Perheen ensimmäinen lapsi, poika nimeltä Neal, syntyi vuonna 1938. Alan Charles syntyi 3. syyskuuta 1942.

Vuosikymmenen loppuun mennessä perhe oli muuttanut New Yorkin osavaltion pohjoisosaan, ja vuonna 1952 he siirtyivät aina San Franciscoon asti, missä Don sai paikan sinikopioita ja litografioita tekevässä firmassa. Hän sai siirron Los Angelesiin vuonna 1955, ja perhe asettui asumaan Hawthorneen, kahden kadunkulman päähän Wilsonista. Alilla oli siniset silmät ja lyhyet ruskeat hiukset, ja hän oli jäntevä ja 164 senttiä pitkä. Hänellä oli myös tyyni tenoriääni ja oma folkyhtye Islanders, ja aloittaessaan collegessa hän halusi päästä mukaan bisnekseen.

Murry Wilson oli yksi harvoja ihmisiä Hawthornessa, jotka tiesivät jotain musiikkiteollisuudesta, joten Al etsi hänet käsiinsä. Murry esitteli Alin ja hänen yhtyeensä Hite ja Dorinda Morganille, avioparille, jolla oli pieni musiikinkustannusyhtiö ja äänitysstudio Melrose Avenuella Hollywoodissa. Morganiin perustason studiossa kunnianhimoiset artistit saattoivat äänittää demoja, joita voitiin sitten myydä levy-yhtiöille. Al ja hänen yhtyeensä kävivät koesoitossa Morganeille, mutta aviopari ei ollut vakuuttunut, ja Dorinda totesi: ”He olivat jäljittelijöitä, eivät alkuunpanijoita.”

Al ei lannistunut. Hän oli kirjoilla samassa collegessa kuin Brian, ja kun hän näki Brianin El Caminon kampuksella tuona vuoden 1961 kesänä, he puhuivat lauluyhtyeen perustamisesta. Brian sanoi, että hänen serkkunsa Miken ja veljensä Carlin pitäisi olla siinä mukana. Brian ja Mike eivät kummatkaan tässä vaiheessa ajatelleet, että Dennis olisi mukana yhtyeessä, koska Dennis ei soittanut mitään instrumenttia tai vaikuttanut niin kiinnostuneelta. ”Mutta Audree-täti vaati, että hänet on otettava mukaan – hänelle se oli niin tärkeää, että hän itki”, Mike muisteli. Eivät he silti olleet vielä tietoisesti luomassa bändiä. Enemminkin se oli luonnollista kehitystä, koska he olivat laulaneet yhdessä perheenä jo vuosia. Nyt kun Al tuli mukaan, he vain liittyivät yhteen.

Yhtye, johon kuuluivat Brian, Dennis, Carl, Al ja Mike, otti nimekseen The Pendletons, mikä viittasi suosittuihin ruudullisiin villapaitoihin, joita surffarit ja muut pitivät takin tyylisiin. Enää he tarvitsivat jotain, mistä laulaa. Dennis oli rakastunut täysin surffaajien elämään ja kierteli säännöllisesti lähistön rannoilla heidän seurassaan. Niinpä kun hän kuuli isoveljensä pohdiskellevan ääneen, mikä olisi sellainen uusi aihe, josta voisi kirjoittaa poplaulun, hän tokaisi nopeasti: ”Sinun pitäisi tehdä laulu surffauksesta!” Carl muisteli myöhemmin: ”Dennis oli ainoa, joka osasi oikeasti surffata. Me kaikki yritimme, jopa Brian, mutta olimme surkeita. Me halusimme vain pitää hauskaa ja soittaa vähän musiikkia.”

Brian kutsui heti Mike-serkkunsa sävellyssessioon, jossa Brian takoi pianostaan Chuck Berryn tyyllisen uuden sävelmän. Sillä välin Mike – joka myös tiesi jotain surffauksesta – raapusti kokoon vähän sanoja rantaelämästä, alkaen radion surftiedotuksista aamuisin ja päättyen myöhäisillan juhliin, joissa surffarit ja heidän kultansa käänsivät päälle radionsa ja potkivat hiekkaa ilmaan, kun he tanssivat surfer stompia, koska kuten sanoituksessa todetaan, ”It’s the latest dance craze!” Kertosäe keitti kaiken kokoon yksinkertaiseksi väittämäksi, joka kahdessa terävästi muotoillussa säkeessä kohotti surffauksen pelkäästä urheilusta joksikin, joka oli lähempänä uskonnollista vakaumusta: ”Surfin’ is the only life, the only life for me / So surf! Surf! With me!”

Elokuun lopulla The Pendletons kävi esittämässä ”Sloop John B:n” ja useita muita listakappaleita Morganeille. He eivät olleet oikein tyytyväisiä kuulemaansa, ja Hite kysyi Brianilta, osaako tämä kirjoittaa omaa materiaalia. Dennis vastasi, että heillä on oma laulu nimeltä ”Surfin’”, vaikka se ei ollut vielä täysin valmis. Brian lupasi soittaa Morganeille heti, kun kappale on viimeistelty.

Kesän päätösjuhlaa Labor Dayta vietetään Yhdysvalloissa syyskuun ensimmäisenä maanantaina. Murry ja Audree viettivät tuon viikonlopun joidenkin ystäviensä kanssa Meksikossa. He jättivät pojilleen jääkaapin täyteen ruokaa ja noin sata dollaria käytettäväksi hätätapauksessa. Pojat halusivat käyttää rahat vuokrataksen joitain soittimia, mutta heiltä puuttui vielä käteistä, joten he menivät Alin kotiin ja pyysivät

hänen äidiltään muutamaa lisädollaria. Osoittaakseen kelpoisuutensa he lauloivat "Our Hearts Were Full Of Springin" The Four Freshmenin sovituksena. He lauloivat sen a cappellana – Mike alinta ääntä, Carl seuraavaksi korkeinta, Al keskialuetta ja Brian ylä-ääntä.

"Hyvässä harmoniassa äänet eivät voi olla liian yksilöllisiä, eikä niissä voi olla liikaa vibratoa", Mike selitti muistelmissaan. "Meidän äänemme olivat saumaton geneettinen sekoitus, sävyltään puhdas. Se oli laulumme salaisuus. Kehityimme kokemuksen myötä, mutta hiotut harmoniat, joista tulimme tunnetuiksi, olivat korvinkuultavia jo ennen kuin olimme äänittäneet yhtään kappaletta." Virginia Jardine piti kuulemastaan ja antoi heille lisärahat, joilla he vuokrasivat mikrofoneja, kitaroita, rummut, vahvistimia ja pystybasson Alille.

Viisi poikaa viettivät kaksi seuraavaa päivää Wilsonien musiikkihuoneessa työskennellen "Surfin"-kappaleen sanoituksen, rakenteen ja harmonioiden parissa. He olivat edelleen työn touhussa, kun vanhemmat Wilsonit palasivat Meksikosta ja yllättivät pojat kesken harjoituksen. Murry oli aluksi vihainen, mutta yhtyeen harjoituksistaan tallentama nauha sai hänet leppymään. Vaikuttuneena kuulemastaan Murry soitti Morganeille ja kertoi heille The Pendletonsista.

Morganien kotistudiossa 15. syyskuuta 1961 yhtye äänitti demot nyt valmistuneesta laulusta "Surfin" ja Morganien pojan Bruce'n sävellyksestä "Luau" sekä Dorinda Morganin "Lavenderista". Samana päivänä Brian ja Mike allekirjoittivat lauluntekösopimuksen Morganien kustannusyhtiön Guild Musicin kanssa. Lokakuun alussa The Pendletons äänitti studiotason versiot samoista kappaleista World Pacific Studiossa, Los Angelesissa. Al soitti pystybassoa, Brian pikkurumpua, Carl akustista kitaraa ja Mike lauloi. Myös Dennis oli mukana ja lauloi taustalla muiden kanssa.

Candix Records, pieni itsenäinen losangelesilainen levymerkki, julkaisi "Surfin" / "Luau"-singlen joulukuun alussa vuonna 1961. Yhtyeelle oli shokki, kun he ottivat levyn kotelosta ja näkivät nimensä: Beach Boys. Ilmeisesti joku Candixilla ei pitänyt Pendletonsista, ja yksi sen jakelijoista – Russ Regan, joka tuli luomaan huomattavan uran musiikkiteollisuudessa – antoi heille heidän uuden nimensä.

"Surfin" ylsi kansallisella listalla maaliskuuhun mennessä sijalle 75 ja myi koko maassa yli 40 000 kappaletta. Losangelesilaiset radiokanavat soittivat singleä niin ahkerasti, että siitä tuli iso alueellinen hitti. Single pääsi mukaan myös paikallisen radioaseman puhelinääniin perustuvaan kisaan, jossa ensimmäinen palkinto oli viikko soittoaikaa laululle radioaseman aalloilla. Brian: "Kisassa oli kuusi laulua. Ihmiset soittivat lähetykseen ja sanoivat: 'Äänestin tätä' tai 'Äänestin sitä'. Joten mekin soitimme ja sanoimme äänestäneemme 'Surfinia', kymmenellä tai viidellätoista äänellä, vain me kolme, minä ja veljeni. Sitten viikon lopussa juontaja sanoi, että sen viikon voittaja on 'Surfin'."

Murry osti Brianille vahvistimen ja basson, jonka soiton tämä opetteli muutamassa päivässä. Al luopui pystybassostaan ja osti samanlaisen Fender Jaguar -säähkkitaran kuin Carlilla. Dennis meni rumpujen taakse ja Mike osti saksofonin, joka oli vakiosoitin varhaisilla surfbändeillä. He harjoittelivat Wilsonilla, ja heti kun he olivat oppineet joitain surfkappaleita kuten "Let's Go Trippin'" ja "Mr. Moto", Murry järjesti heille esiintymisen väliajalle Rendezvous Ballroomiin.

The Beach Boysille ja niille harvoille, jotka muistavat heidän ensimmäisen esiintymisensä lauantaina 23. joulukuuta 1961, se oli kaikella muotoa lyhyt ja surkea juttu. Bändi oli hirvittävän hermostunut. Pääesiintyjän, Dick Dale And The Del-Tonesin kitaristi Nick O'Malley muisti heidät kömpelöinä tulokkaina valkoisissa housuissa ja lyhythihaisissa kauluspaidoissa. Jotkut muistelevat, että show kesti vain 15 minuuttia ja sisälsi vain kappaleet "Surfin" ja "Luau". Dorinda Morgan muisteli, että Brian tunsikin itsensä "nöyryytetyksi" yleisön olemattoman kiinnostuksen vuoksi. Jälkeenpäin jotkut väittivät, että aidot surffarit pilkkasivat heitä "Hollywood-versioksi".

Yhtyeen toinen esiintyminen oli uudenvuoden aattona, kun se esiintyi paikallisen radioaseman KFWB:n järjestämässä muistokonsertissa Richie Valensille, joka oli kuollut helmikuussa 1959 lentokoneonnettomuudessa Iowassa Buddy Hollyn ja The Big Bobberin kanssa. The Beach Boys nousi lavalle Ike & Tina Turnerin jälkeen ja esitti "Surfin"-hittinsä ja kaksi muuta kappaletta. Carl muisteli: "Konsertin

tuottaja piti esityksestämme niin paljon, että järjesti meille lisää esiintymisiä. Ensimmäinen matkamme vei San Diegoon, missä soitimme surffauselokuvan väliajalla. Meille maksettiin 500 dollaria. Olimme matkalla maineeseen!”

Vaikka ”Surfin”-singleä saattoi pitää menestyksenä, se ei tuonut yhtyeelle paljoa rahaa. Candix lähetti heille rojaltisekin – kokonaiset 990 dollaria, johon Murry lisäsi 10 dollaria, niin että jokainen rantapoika sai tasan 200 dollaria. Vuoden 1962 alkukuukausina he esiintyivät Etelä-Kaliforniassa keikoilla, jotka eivät tehneet mitään vaikutusta: koulujen auditorioissa, tavarataloissa, naisten klubeilla, rullaluisteluhalleissa ja liikuntakeskuksissa. Joinain iltoina he saivat 500 dollaria, toiset olivat ilmaisesiintymisiä. He soittivat ainoan oman kappaleensa, joitain covereita ja täydensivät setin instrumentaaleilla.

Tammikuussa 1962 Brian tapasi naapurinsa sisarenpojan Gary Usherin. Pitkä ja komea 24-vuotias Usher oli ollut vähän mukana musiikkibisneksessä – hän oli levyttänyt kaksi singleä pienelle yhtiölle muutettuaan Kaliforniaan Massachusettsista. Brian ja Gary alkoivat välittömästi tehdä lauluja yhdessä; ensimmäinen yhteinen laulu oli ”Lonely Sea”. Garysta tuli Brianin ensimmäinen musiikillinen yhteistyötoveri bändin ulkopuolelta. Vaikka hän edelleen teki musiikkia serkkunsa Miken kanssa, tästä eteenpäin Briania avustaisi yleensä kulloinenkin uusi ystävä – ylimääräinen henkilö, jota kohtaan Brianilla oli suuri tarve. Nämä ystävyysuhteet muodostuivat osittain sen vuoksi, koska Brian ei pitänyt itseään riittävän hyvänä sanoittajana.

Gary Usherin suurimpana musiikillisena panoksena oli se, että hän ja Brian toivat The Beach Boysin repertuaariin autoaiheiset laulut. Usher omisti oman auton, vuoden 1961 valkoisen Chevroletin, jonka hän oli ostanut pankkivirkailijan työnsä ansiolla. Hänen unelmanaan oli omistaa 409 Chevrolet, yksi markkinoiden nopeimmista autoista. Brian ja Usher ajoivat Western Boulevardia matkalla autotarvikeliikkeeseen, kun Gary alkoi puhua säästämisestä unelma-autoaan varten. ”Save my pennies, save my dimes”, Usher sanoi, ja Brian alkoi hyrällä sävelmää. Samana iltana he kirjoittivat ”409:n”, uuden lisän Brianin kasvavaan lauluvaraan.

Brian jutteli usein kotiongelmistaan Usherille, muttei lojaalisuudesta isäänsä kohtaan kertonut kaikkea. Wilsonilla kaikki – lukuun ottamatta Murrya – pitivät tunteensa sisällä, eikä Brian voinut uskoutua kenellekään. Brianilla oli vain yksi paikka, jonne hän saattoi paeta jännitystä, jota tunsikin elämässään – musiikkihuone, missä hän nyt nukkui. ”Brian sanoi usein, että hänen huoneensa oli koko hänen maailmansa”, Usher sanoi. Eräänä päivänä he päättivät kirjoittaa siitä laulun nimeltä ”In My Room”. Vaikka Gary kirjoitti sanoituksen, se perustui kokonaan Brianin tuntemuksiin.

Helmikuussa Hite Morgan järjesti yhtyeelle toisen äänityssession, joka tuotti masterversiot Brianin uudesta laulusta ”Surfer Girl”, Miken kanssa tehdystä ”Surfin’ Safarista” ja kahdesta muusta kappaleesta. Pari päivää session jälkeen Al Jardine ilmoitti, että hän eroaa ja menee opiskelemaan Ferrisin yliopistoon Michiganissa, aikomuksenaan valmistua hammaslääkäriksi. He kaikki olivat pettyneitä, erityisesti Brian. He olivat ystäviä, ja Alin ero jätti aukon. Mutta huomioiden sen, että Alin todellinen rakkaus oli folkmusiikki, häntä ei voinut syyttää. Oli paljon bändejä, jotka äänittivät muutamia kappaleita, saivat ehkä hitin tai kaksi ja sitten katosivat. Vuoden 1962 alkupuolella The Beach Boys oli käytännössä autotallibändi. Ja Al, ryhmän ainoa perheen ulkopuolinen jäsen, saattoi ajatella, ettei hän saisi reilua kohtelua Murrylta, heidän manageriltaan.

Murry puolestaan tunsikin tulleensa huijatuksi, koska ”Surfin”-singlen tuotto jäi niin vähäiseksi. Hänen epäluulonsa kasvoivat, kun hän kuuli, että Candix oli singlen myyntiluvuista huolimatta ajautunut talousvaikeuksiin. Huhtikuussa Murry varasi aikaa Western Studiosta kertomatta mitään Morganeille. Eräänä sunnuntaina, lahjakkaan ääniteknikon Chuck Britzin avustamana, Murry laittoi pojat äänittämään uudelleen useita Morganien omistamia lauluja – näihin kuuluivat ”Surfin’ Safari” sekä ”409”. Nämä olivat yhtyeen ensimmäiset sessiot Western Recordsissa, joka tuli heille hyvin tutuksi paikaksi seuraavina vuosina.

Murry tarjosi demoja useille yhtiöille, mukaan lukien Dot, Decca ja Liberty mutta tuloksetta. Sitten Murrya onnisti tapaamisessa Capitol Recordsin kanssa Hollywoodissa, kun hän soitti demonauhan yhtiön 25-

vuotiaalle A&R-managerille Nick Venet'lle. Venet lupautui ostamaan "Surfin' Safarin", "Lonely Sean" ja "409:n" masterit 300 dollarilla.

Samaan aikaan Morganit saivat vihiä, että Capitol oli julkaisemassa kappaleita, jotka Morganit jo omistivat. Lieventääkseen kaunaa, eräänlaisena jäähyväislahjana, muutama Wilsonin perheen jäsen ilmaantui Morganien studioon ja lisäsi vähän laulua kahteen kappaleeseen, jotka heidän poikansa Bruce oli säveltänyt. Al, Brian ja Carl olivat mukana, mutteivat Dennis tai Mike. Jopa Audree lauloi mukana. Kappaleiden esittäjäksi merkittiin yhtye, jolle Morganit antoivat nimen Kenny And The Cadets.

Hite ja Dorinda eivät halunneet haastaa perheystävänsä Murrya oikeuteen. Sen sijaan he haastoivat Capitolin heidän omistamiensa laulujen käytöstä. Asia ratkaistiin vuosien jälkeen, kun Morganit saivat 80 000 dollarin korvauksen. Morganien pieni rooli The Beach Boysin historiassa oli ohi.

Al Jardinen jätettyä yhtyeen he kutsuivat David Marksin hänen tilalleen rytmikitaristiksi. Brian ryhtyi nyt pysyvästi soittamaan bassoa. David ei ehkä nuoren ikänsä vuoksi – hän oli täyttänyt kolmetoista edellisessä elokuussa – ollut yhtyeen ensimmäinen valinta Alin seuraajaksi: he olivat pyytäneet ensin Paul Johnsonia, paikallisen yhtyeen The Belairsin kitaristia ja "Mr. Moton" säveltäjää, mutta Johnson kieltäytyi, koska hän "halusi soittaa surfmusiikkia".

Wilsonien tarjoukselle, että David korvaa Alanin, ei uhrattu montaa ajatusta; se että hän soitti kohtuullisesti kitaraa riitti mukaanpääsyyn. Pojat ja Murry ilmaantuvat Marksien asuntoon eräänä iltana, kun David oli katsomassa *Bonanzaa*, ja pyysivät häntä liittymään yhtyeeseen. David oli innoissaan, mutta hänen vanhempansa suhtautuivat epäröiden. Yhtyeen jatkuvat esiintymiset haittaisivat Davidin koulunkäyntiä. Wilsonit ja David anelivat tunnin ajan, kunnes Jo Ann ja Elmer viimein myöntivät.

"Joten kun he tekivät sopimuksensa Capitolin kanssa", Audree kertoi myöhemmin, "David oli yksi alkuperäisistä Beach Boyseista. Hän oli talossamme kaiken aikaa. David oli niin nuori – pidin hänestä aina ja säälin häntä. Hän oli oikea riesa, hän teki kaikki hulluiksi. Brian ei antanut hänen laulaa levyillä, koska hän ei osannut laulaa." Ja nyt, kun Murrylla oli uusi kokoonpano, sopimus isolle yhtiölle ja täydellinen kontrolli, hän aikoi tehdä pojistaan tähtiä.